

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.B.**, státní příslušnost Ukrajina, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **31. prosince 2012, čj. MV-86760-3/SO/sen-2011**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 31. prosince 2012, čj. MV-86760-3/SO/sen-2011, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 400,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 7. 2. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 12. 2012, čj. MV-86760-3/SO/sen-2011, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 21. 6. 2011, čj. OAM-32278-12/DP-2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná (dále též jen „*OSVČ*“) podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[I] Žaloba

Žalobce tvrdil, že správní orgán nesprávným způsobem zjistil a hodnotil skutkový stav, v důsledku čehož došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, jakož i k nesprávné aplikaci ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil skutkovou situaci, kdy v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soustředil se toliko na zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město, ze kterých zjišťoval, zda je žalobce přihlášen k placení pojistného na sociální zabezpečení, či nikoliv. Pokud tedy žalobce po nějakou dobu nebyl hlášen u OSSZ Plzeň-město jako plátce pojistného na sociální zabezpečení, pak z toho žalovaný dovodil nesprávný skutkový závěr, že žalobce v té době nepodnikal a neplnil účel pobytu, aniž by jakkoliv zkoumal rozsah tohoto neplnění, jeho důvody a okolnosti.

Žalovaný se rovněž nesprávným způsobem vypořádal s výkladem § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, když podává zcela zavádějící výklad pojmu „soustavná činnost“, který je z povahy tohoto zákonného ustanovení i logiky věci nesprávný. Žalobce v té souvislosti odkázal na komentář k obchodnímu zákoníku [„*Soustavnost (podnikání) není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Bude proto z tohoto hlediska podnikáním činnost provozovaná sezónně nebo v určitých byt' nepravidelných intervalech. Nemůže se však jednat o činnost nahodilou, výjimečnou, jen příležitostně nebo občas vykonávanou.*“ (C.H.Beck – Obchodní zákoník, 12. vydání 2009)]. Výklad podávaný prvoinstančním správním orgánem i žalovaným v podstatě vylučuje, aby zahraniční podnikatel měl dovolenou nebo onemocněl, či se mu narodilo dítě. Nelze se v této souvislosti ubránit dojmu, že napadené rozhodnutí není podloženo věcnými a právními argumenty, ale je spíše šikanózního charakteru. Dovedením logiky, kterou používá správní orgán, ad absurdum bychom pak došli k tomu, že cizinec podnikatel je povinen vykonávat samostatně výdělečnou činnost 24 hodin denně bez nároku na spánek, stravu a jiné tělesné potřeby. V této části tedy napadené rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, je nedostatečně odůvodněné, a tedy i nepřezkoumatelné.

Rovněž tak žalovaným podaná definice tzv. jiné závažné překážky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je nesprávná, neboť žalovaný tuto překážku spatřuje v tom, že žalobce se měl účelově přihlašovat a odhlašovat u OSSZ jako plátce pojistného na sociální zabezpečení, a to jen z toho důvodu, aby získal potřebné potvrzení podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Takovýto skutkový závěr je nesprávný, neboť z přehledu podaného OSSZ Plzeň-město vyplývá, že žalobce se přihlašoval a odhlašoval ve zcela jiných intervalech,

než je platnost povolení k dlouhodobému pobytu, a tedy i důvodem jeho přihlášek a odhlášek u OSSZ bylo něco jiného. Tím důvodem byla skutečnost, že žalobce byl nucen z rodinných důvodů na 8 měsíců vycestovat zpět do vlasti. Zcela logicky se pak v této době odhlásil jako plátce pojistného na sociální zabezpečení, když takovou povinnost nemá po celou dobu podnikání, ale pouze v době, kdy má prokazatelné příjmy z podnikání. Pokud se žalobce dodatečně přihlásil k platbě pojistného na sociální zabezpečení, pak mu zákon takovouto možnost dává, nejedná se o nezákonnou činnost, ani o obcházení zákona, nýbrž je věcí žalobce, zda bude účasten v důchodovém systému, či nikoliv. Je zcela logické, že pokud si žalobce uvědomil, že pro stanovení důchodu je třeba jistá doba pojištění na sociální zabezpečení, pak se zpětně přihlásil.

Stejně tak i právní výklad skutkového stavu, tedy, že se žalobce měl účelově přihlašovat i odhlašovat k platbám pojistného na sociální zabezpečení, nemůže být vykládán jako jiná závažná překážka podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pokud se žalobce takového jednání dopustil v minulosti, nemá nedoplatky u OSSZ Plzeň-město na pojistném na sociální zabezpečení, pak zde neexistuje žádná překážka k platnosti povolení dlouhodobého pobytu. Žalobce řádně podával daňová přiznání a přehledy o příjmech na OSSZ Plzeň-město a dle těchto přehledů mu byl vyměřen nedoplatek či přeplatek na pojistném. Znamená to, že ČSSZ v žádném případě nebyla zkrácena na pojistném na sociální zabezpečení, spíše naopak, žalobce tímto způsobem přivodil sobě finanční újmu, neboť byl následně povinen uhradit penále z dlužného pojistného, které však již uhradil.

Dle žalobce byla postupem žalované narušena jeho důvěra v právní řád ČR, když zákon o pobytu cizinců byl v roce 2011 v platnosti již dvanáctý rok a žalovaný do roku 2010 ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) takto nikdy nevykládal a neaplikoval a svým jednáním utvrzoval žalobce, že jeho jednání v případě přihlašování a odhlašování platby pojistného na OSSZ je zcela v souladu se zákonem. Pokud tedy žalovaná po více než deseti letech účinnosti zákona takovýmto způsobem radikálně změnila výklad zákona v žalobcův neprospěch, pak se dle něj jedná o šikanózní jednání s úmyslem v době hospodářské krize zbavit český pracovní trh zahraniční konkurenci. Žalobce žádal, aby bylo žalovanému uloženo podat statistický přehled o počtech povolení k dlouhodobému pobytu v ČR za účelem podnikání ve vztahu k jednotlivým zemím a dále statistický přehled v kolika případech došlo za uplynulý rok ke zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, či zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a to opět ve vztahu k jednotlivým zemím. Žalobce vyslovil podezření, že uvedeným způsobem je postupováno pouze vůči státním příslušníkům Ukrajiny, resp. příslušníkům států bývalého Sovětského svazu (mimo členy EU), a nikoliv vůči jiným cizím státním příslušníkům, což je nepřipustné.

Žalobce poukázal na to, že v ČR pobývá téměř sedm let a za tuto dobu se již integroval a i přes hospodářskou krizi si dokázal zajistit dostatek zakázek, aby uživil nejenom sebe, ale i svou rodinu. S ohledem na skutečnost, že svým jednáním nikterak nezkrátil stát, resp. OSSZ na platbách pojistného na sociální zabezpečení, se mu jevilo napadené rozhodnutí jako nepřiměřeně tvrdé. V této souvislosti žádal, aby soud posoudil tvrdost dopadu takového rozhodnutí na žalobce.

Žalobce namítal, že judikáty NSS aplikované žalovaným na danou věc a uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se dotýkají dané problematiky jen zdánlivě. V obou je sice řešen obdobný případ užití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v případě, kdy cizinec nebyl po delší dobu účasten pojištění na důchodové pojištění a politice zaměstnanosti z důvodu přerušení podnikatelské činnosti. V obou judikovaných případech však cizinci přerušili podnikání ihned po vydání povolení k dlouhodobému pobytu a opětovně se přihlásili bezprostředně před podáním žádosti o prodloužení povolení jejich dlouhodobého pobytu. Z dvouleté lhůty byli přihlášeni pouze cca pět týdnů, pobývali většinou v ČR a jejich jednání tedy jednoznačně vykazovalo znaky účelovosti. Naproti tomu žalobce po celou dobu pobytu od roku 2006 do současnosti se takto účelově nechoval, řádně podnikal a plnil své daňové a poplatkové povinnosti, a pokud z rodinných důvodů podnikání na 8 měsíců přerušil a vycestoval, nelze takové chování považovat za účelové a penalizovat jej. V této souvislosti nelze též přehlédnout rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, kterým již bylo několikrát judikováno, že je třeba vždy pečlivě zvažovat míru společenské závažnosti jednání cizince na straně jedné a míru zásahu do soukromého a rodinného života cizince na straně druhé. Žalobce byl toho názoru, že napadené rozhodnutí, které je pro něj v podstatě likvidační, je v hrubém nepoměru se závažností žalobcova údajného prohřešku.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyslovil v podání ze dne 9. 4. 2013. Navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když argumentačně vycházel z odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z prvoinstančního rozhodnutí je patrné, že žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dobu pobytu na území na vízum k pobytu

nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Soud se primárně zaměřil na posouzení námitky porušení § 3 správního řádu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná, a to od 21. 5. 2009 do 20. 5. 2011. Žalobce podal dne 27. 4. 2011 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako OSVČ (ve smyslu § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Prvoinstanční správní orgán si následně vyžádal od Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město zprávu stran žalobcovy evidence jako OSVČ a zjistil, že žalobce byl během povoleného pobytu na území ČR za účelem podnikání veden v evidenci osob samostatně výdělečně činných u Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město v době od 22. 4. 2009 do 30. 6. 2009, kdy oznámil (dne 1. 7. 2009) ukončení výkonu samostatně výdělečné činnosti. Dne 15. 3. 2010 se žalobce dostavila k opravě registrace, zrušil odhlášku k 30. 6. 2009 a ponechal registraci bez přerušení od 22. 4. 2009 dosud. OSSZ rovněž sdělila, že žalobce u ní nemá ke dni 11. 5. 2011 žádné pohledávky.

Na základě výše uvedených informací učinil prvoinstanční správní orgán závěr, že žalobce v době od 1. 7. 2009 do 14. 3. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po uvedené dobu neplnil ani účel pobytu, kterým bylo podnikání jako OSVČ. Správní orgán rovněž dovodil, že účel pobytu musí trvat po celou dobu povoleného pobytu, což vyplývá z § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců („*Vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje*

ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce.“) ve spojení s § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců („Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.“) a § 2 odst. 1 obchodního zákoníku („Podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.“).

V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí pak správní orgán konstatoval, že „(...) z dikce zákona vyplývá, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území České republiky povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu. V případě, že cizinec přestane plnit účel, pro který mu byl povolen pobyt, ministerstvo podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. pobyt zruší. Podle § 44a odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 35 odst. 3 téhož zákona, pobyt cizince neprodlouží, pokud ministerstvo shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 zák. č. 326/1999 Sb. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb. ministerstvo pobyt cizinci neprodlouží, pokud je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“. K žalobcově situaci pak prvoinstanční správní orgán uvedl: „Vzhledem k tomu, že jste po uvedené době na území České republiky nepodnikal, tudíž jste neplnil účel, pro který Vám byl pobyt povolen, bylo toto shledáno jako závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Je v zájmu České republiky, aby na území České republiky pobývali jen ti cizinci, kteří plní účel pobytu a na území pobývají v souladu s našimi zákony. Je pravdou, že živnostenské oprávnění je oprávnění k podnikání, nikoliv povinnost, ale pokud je cizinci povolen pobyt na území ČR za účelem podnikání, pak je jeho povinností tento účel plnit, nikoliv jeho oprávnění se rozhodnout, zda v rámci povoleného pobytu za účelem podnikání bude či nebude podnikat.“.

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal. Nečinil sporným to, že od 1. 7. 2009 do 14. 3. 2010 měl přerušenu podnikatelskou činnost. Namítal, že k tomuto kroku ho vedly rodinné důvody, protože byl nucen s manželkou odcestovat na Ukrajinu. Po příjezdu do České republiky se znovu přihlásil na OSSZ a doplatil všechny závazky vzniklé za toto období.

Žalovaná odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedla, že „(...) neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. V posuzovaném případě cizinec nejméně 8 měsíců neplnil účel pobytu. Komise se ztotožňuje s názorem, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, příp. povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území.“. Ohledně aplikace § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že tato ustanovení byla aplikována vzhledem k tomu, že žalobce podnikání obnovil. Přílehavost aplikace uvedených ustanovení na obdobné případy zdůvodnila soudní judikaturou. Ke zjištění skutkového stavu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že prvoinstanční správní orgán spolehlivě zjistil stav věci a takto zjištěný skutkový stav věci posoudil v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců.

Nemůže být pochyb o tom, že prvoinstanční správní orgán nepochybil, když zjišťoval skutkový stav věci z informací Okresní správy sociálního zabezpečení. Přihlášení se u OSSZ není záležitostí pouze formální. Evidence osob samostatně výdělečně činných je významným podkladem pro řádný výběr pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Na tom nemůže nic změnit ani to, že samotné přihlášení ještě neznamená skutečné příjmy sociálního systému České republiky (ani zábranu zneužívání tohoto systému). Soudní praxe jistě nevylučuje posouzení toho, že cizinec jako osoba samostatně výdělečně činná nebyl v evidenci OSSZ jako jiné závažné překážky jeho pobytu na území. O žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je však třeba rozhodovat po zvážení také materiální stránky této záležitosti a při vědomí dalších relevantních souvislostí. To vše samozřejmě musí být zpřístupněno k přezkumu v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, což se v daném případě nestalo. Žalobce v odvolání namítal, že k vycestování do domovského státu (a tedy k odhlášení se z evidence OSSZ a přerušení podnikání) ho vedly rodinné důvody. Žalovaný se touto námitkou v odvolacím řízení vůbec nezabýval, žalobce k této, dle soudu závažné informaci, nevyslechl, nezjišťoval důvody tohoto kroku a v napadeném rozhodnutí není nic o tom, jak se s touto námitkou vypořádal. Každou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je třeba posuzovat individuálně, nikoliv jen mechanicky sečíst časová období a obecně uzavřít, že je zde závažná překážka pobytu cizince na území (jako se tomu stalo v souzené věci). Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány nepostupovaly tak, aby byl dostatečně zjištěn stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobní námitka tak byla důvodná.

Prizmatem toho pak soud nahlíží i na námitku vůči právnímu posouzení skutkového zjištění, že žalobkyně neplnila účel pobytu, jako jiné závažné překážky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Teprve ve chvíli, kdy správní orgány dostatečně zhodnotí všechny okolnosti dané věci, bude se soud moci vyslovit i k aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Obdobně, námitku (případně) nepřiměřené tvrdosti napadeného rozhodnutí bude soud moci posuzovat až ve chvíli, kdy bude předmětem přezkumu rozhodnutí vycházející ze spolehlivě zjištěného stavu.

Námítka směřující vůči výkladu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, tedy proti výkladu pojmu „soustavná činnost“, soud neshledal důvodnými. Žalovaná neprováděla výklad pojmu „soustavná činnost“, pouze hodnotila stav, kdy žalobce nepodnikal (což on sám nepopíral) v kontextu příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, na základě kterých rozhodla o neprodloužení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, resp. potvrdila takové rozhodnutí učiněné prvoinstančním správním orgánem. To, co soud správním orgánům vytkl, byla obecnost aplikace zákonných ustanovení bez dostatečného zjištění (a hodnocení) konkrétních skutkových okolností.

Nedůvodnou byla shledána i námitka, že byla narušena žalobcova důvěra v právní řád České republiky, když žalovaný obdobné případy pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nepodřazoval. Soud mohl posuzovat pouze žalobcův konkrétní případ a hodnotit jej ve světle okolností zjištěných stran této věci, nikoliv na základě blíže nespecifikovaných jiných případů.

V daném případě se správní orgány náležitě nezabývaly dostatečným zjišťováním stavu věci a adekvátně se nevyrovnaly se všemi důvody uvedenými v odvolání. Jelikož podaná žaloba byla v tomto rozsahu shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

Soud neakceptoval žalobcův požadavek, aby zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), protože je přesvědčen, že v daném případě je náprava vytčených vad v silách odvolacího správního orgánu.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán.

[IV] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **400,- Kč** odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť nebylo zjištěno, že by žalobci jiné důvodně vynaložené náklady řízení vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. srpna 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D.,

v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková